

[Statsministren]

Domstolen har vi – og jeg tilføjer: heldigvis da – for at hindre, at noget land misbruger den nye adgang til en nationalt høj standard, og det er da godt. Vi kan fastsætte nationale standarder, som betyder høj dansk miljøbeskyttelse, og det kan andre lande også, hvis de vil, men lad os nu her tænke på os selv, for vi regner vel med, at Danmark også i de kommende år skal lægge sig i spidsen i den sag; det er naturligt for os som nordisk land og med den velstand, vi har til rådighed.

Kommissionen og Domstolen kan alene hindre misbrug. Når vi kan dokumentere, at motivet bag en høj dansk standard ikke er protektionisme, men hensynet til dansk miljø, er det en selvfølge, at vi vinder. Det er kun misbrug, EF-myndighederne skal forhindre. Men hvem er tilhænger af misbrug? Hr. Ivar Nørgaard har vel ikke tænkt sig at ville udvikle sig til at være misbruger? Ja, man skal jo intet forsværge, men det kan jeg da ikke tænke mig. Jeg kan ikke tænke mig, at noget parti her i salen vil anbefale, at Danmark om et halvt, et helt eller 5 år skal vedtage en bestemt miljøbestemmelse, ikke fordi vi i virkeligheden gerne vil have den miljøstandard, men fordi vi prøver at smugle protektionisme ind ad bagdøren. Gjorde vi det, skulle de andre da også have lejlighed til at underkende os, for så er det ikke fair i forhold til det EF-samarbejde, vi er deltagere i.

Flere ordførere har sagt: vi vil selv bestemme på miljøområdet, og det forstår jeg godt. Men det kommer vi også til, og vi kommer vi også til det på en bedre måde nu end før. Før havde vi selvfølgelig enstemmighedsreglen, det erkender jeg, og den var meget god. Men enstemmighedsprincippet betød jo, at i Europa gik det for langsomt. Der kunne være en, som af en eller anden grund sagde: vi vil ikke være med på dette område, og det var vel navnlig på områder, hvor et lands erhvervsliv, alias kapitalinteresserne, sagde: vi tør ikke tage den højere standard, for vi har ikke råd til det endnu. Men nu får vi et andet system, der går ud på, at vi kan fastsætte vore egne nationale danske regler, og det er nyt i EF, at det anerkendes i EF-retten. Nu står det i selve traktaten i artikel 100. Og bortset fra det kan vi også i nødsfald, hvis vi synes det, nedlægge veto, men det er jo ikke praktisk, at landene skal gøre det i det daglige. Vi kommer sikkert til at opleve i fremtiden, at et eller flere lande en

gang imellem siger: skal vi nu til at stemme? Nå ja, nu har vi også talt ud, så stemmer vi, og så er der måske en eller to, der kommer i mindretal og siger: ja men det tager vi til os, og det er måske meget godt for os – det kunne være Portugal, det kunne være Grækenland, det kunne være Italien – for nu kan vi rejse hjem og sige, at de andre lande lægger vægt på, at vi får en højere miljøstandard. Skal vi ikke bøje os? Det kan også være, at de ikke vil bøje sig, det må de selv om.

Jeg tror – og det er det, jeg vil fremhæve – at de nye regler betyder, at arbejdet for en højere miljøstandard i EF-området, som kommer til at præge udviklingen i alle 12 lande, får lettere vilkår. Miljøbeskyttelse og forureningsbekæmpelse går jo over grænserne, og det er derfor, det undrer mig sådan, at socialdemokratiet – for ikke at tale om den yderste venstrefløj – er blevet så nationalistiske på dette område, for sådan må jeg bedømme det.

Jeg har oplevet, synes jeg, i de seneste par år, en glidende udvikling i det danske socialdemokrati henimod mere og mere nationalisme, og det er værd at hæfte sig ved, fordi socialdemokratiet i gamle dage stod for den internationale filosofi. Men tingene forandrer sig.

Må jeg sige til sidst, at jeg synes, det rummer et ægte europæisk, internationalt perspektiv, at vi nu får lettere ved at nå frem hurtigt til en bedre miljøstandard i Europa.

Det har været nævnt i debatten i de sidste dage, at det danske socialdemokrati står helt alene. Det er ikke rigtigt. Ret skal være ret. Der er jo et parti blandt de mange på den yderste venstrefløj i Grækenland, som også går imod EF-pakken, men jeg er jo i den ejendommelige situation, at jeg med rette kan sige, at på vegne af næsten alle borgerlige og næsten alle socialistiske partier i Europa kan jeg anbefale, at også Danmark siger ja. Så kan man sige: ja men så må der da vel være nogle i Norden, som anbefaler Danmark at sige nej. Jeg har ikke hørt om det endnu. Tværtimod har jeg forstået, at vore nordiske venner anbefaler, at Danmark også i de kommende år løser den store naturlige opgave, som består i, at vi, som ligger nordligst på kontinentet, er brobyggeren i forhold til de øvrige nordiske lande. Det skal vi selvfølgelig være, og det glæder vi os til i tiden foran os.